DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 20 grudnia 1949 r. **Nr 6**

T R E Ś Ć:

PISMO OKÓLNE Nr NS-2163/49/I

w sprawie sporządzania i wysyłania kart karnych osób, skazanych wyrokami sądów obywatelskich, oraz w sprawie odbierania w sądach obywatelskich przyrzeczenia.

Do
Obywateli Prezesów Sądów Apelacyjnych, Okręgowych i Kierowników Sądów Grodzkich.

Według miesięcznych wykazów czynności sądy obywatelskie skazały prawomocnie w 1948 r. 2080 osób, zaś do rejestru skazanych Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło zaledwie 308 kart karnych. Uwzględniając fakt, że znaczna część wyroków sądów obywatelskich dotyczy wykroczeń, które rejestracji nie podlegają — liczba 308 kart karnych jest oczywiście nieproporcjonalnie mała w stosunku do faktycznej ilości skazań przez sądy obywatelskie za występki.

Przepis § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2.III 1946 r. o rejestrze i statystyce skazanych (Dz. U. R. P. Nr 9/46, poz. 70) stanowi, że karty karne sporządzają sądy I instancji i przesyłają do Rejestru Skazanych w ciągu 10 dni po uprawomocnieniu się wyroku skazującego lub po otrzymaniu akt sprawy z wyższej instancji. Wobec tego, że, zgodnie z art. 67 — 69 prawa o sądach obywatelskich (Dz. U. R. P. Nr 8/46, poz. 64) o materialnej, a nie tylko formalnej prawomocności wyroków sądów obywatelskich można mówić dopiero z chwilą skierowania ich przez sądy grodzkie do wykonania — Ministerstwo Sprawiedliwości wyjaśnia, że karty karne w sprawach, rozpoznawanych przez sądy obywatelskie, winny sporządzać i wysyłać **sądy grodzkie** w terminie 10 dni **po otrzymaniu akt spraw z sądów** obywatelskich i w tym czasokresie sędzia grodzki powinien rozpatrzyć nadesłane sprawy w płaszczyźnie art. 67 — 69 prawa o sądach obywatelskich.

W sporządzanych przez sądy grodzkie kartach karnych należy w rubryce 13 podawać pełną nazwę sądu obywatelskiego, a w rubryce „Nr akt sprawy pierwszej instancji" — podawać sygnaturę akt „K" poniżej zaś tej rubryki wpisać sygnaturę sądu grodzkiego „Kob". Jednocześnie zarządza się sporządzenie przez sądy grodzkie i wysłanie do Rejestru Skazanych wszystkich zaległych kart karnych.

Wyroki skazujące sądów obywatelskich w sprawach o występki podlegają rejestracji, zrozumiałym przeto jest obowiązek sądów obywatelskich żądania przed wyrokowaniem w tych sprawach danych o karalności z Rejestru Skazanych i to tym więcej, że sądy obywatelskie, stosując przepisy prawa karnego materialnego, posługiwać się mogą przepisem art. 61 k.k. Dla ułatwienia wreszcie identyfikacji oskarżonych oraz uzyskania urzędowych danych do sporządzania kart karnych wskazane jest, aby sądy obywatelskie we wszystkich sprawach żądały z odnośnych zarządów gminnych danych, wymienionych w art. 81 kpk.

Ministerstwo Sprawiedliwości zwraca jednocześnie uwagę na stwierdzoną niedopuszczalną opieszałość załatwiania przez sądy grodzkie w trybie art. 67—69 prawa o sądach obywatelskich spraw, rozpoznawanych przez sądy obywatelskie, oraz na wzrost zaległości w sprawach „Kob" i „Cob".

Ministerstwo Sprawiedliwości, Nadzór Sądowy prosi Obywateli Prezesów o dopilnowanie należytego wykonania niniejszego okólnika, Ob. Kierowników Sądów Grodzkich zaś i sędziów, rozpoznających sprawy z repertorium „Kob" — o ścisłe jego przestrzeganie oraz podanie treści tego pisma do wiadomości ob. sędziów obywatelskich i przypomnienie im o obowiązku rychłego nadsyłania do sądów grodzkich spraw, w których postępowanie zostało zakończone, i terminowego wysyłania do Ministerstwa Sprawiedliwości sprawozdań statystycznych.

Zechcą ponadto ob. kierownicy sądów grodzkich zaznajomić ob. sędziów obywatelskich ze zmianami, wprowadzonymi w prawie o sądach obywatelskich przez art. 3 pkt 1 i art. 6 ustawy z dnia 27.IV 1949 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 238), a więc przede wszystkim odnośnie wprowadzenia na miejsce przysięgi — przyrzeczenia — oraz zwrócić uwagę ob. sędziów obywatelskich, że akt pouczenia o obowiązku zeznawania prawdy i akt odbierania przyrzeczenia powinna cechować szczególna troskliwość o jego powagę.

Warszawa, dnia 3 października 1949 r.

Dyrektor Departamentu Nadzoru Sądowego:
w z. Maurycy Grudziński

I N S T R U K C J A

w przedmiocie sposobu oznaczania i układania ksiąg wieczystych.

W myśl § 5 rozp. z dn. 26.XI 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu ksiąg wieczystych (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 366) na grzbiecie księgi należy umieścić nazwę okręgu i Nr repertorium KW., a gdy księga składa się z więcej niż jednego tomu, także numer tomu.

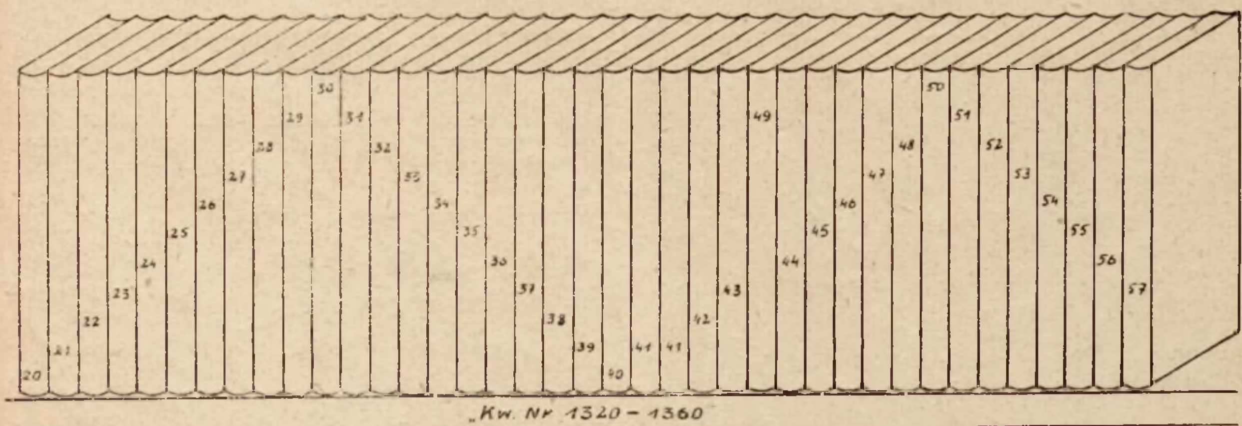
Ze względu na wąskość grzbietu księgi wieczystej powstaje trudność zamieszczenia tych napisów w sposób przejrzysty, umożliwiający szybkie znalezienie księgi i ułatwiający stwierdzenie, czy księga jest na swoim miejscu. W związku z powyższym zarządzam:

Nalepki z oznaczeniem grzbietowym należy umieszczać w ten sposób, iż księga, której nr repertorium kończy się na O ma mieć oznaczenie na samym dole, lub na samej górze grzbietu. Oznaczenia ksiąg, z kolejną numeracją od 1 do 9 zamieszczane być winny stopniowo o 2,5 cm wyżej lub niżej tak, że napisy grzbietowe ksiąg, ustawionych obok siebie na półkach, tworzyć będą regularne linie skośne od 0 na dole do 0 na górze i znowu do 0 na dole, tworząc w ten sposób regularne zygzaki.

Poza tym cały napis grzbietowy należy w ten sposób umieścić, aby tylko 2 ostatnie cyfry, wyraźnie wypisane, były widoczne. Reszta oznaczenia, tj. nazwa sądu (w skrócie) i pierwsze cyfry nr repertorium, mają być zakryte od strony tylnej okładki, zaś oznaczenie tomu zakryte od strony przedniej okładki. Na półce, na której są ułożone księgi, należy zamieścić napisy orientacyjne, wskazujące, jakie numery repertorium są w danym miejscu zamieszczone. Przed zamieszczeniem nalepki, należy grzbiety ksiąg, o ile są załamane, wyprostować, ewentualnie przez odpowiednie

podłożenie papieru, aby zapobiec oderwaniu i zniszczeniu nalepki.

Poniższy rysunek ilustruje ten sposób oznaczenia i pomieszczenia ksiąg. Na rysunku jest widoczne, że księga Kw. nr 1941 ma dwa tomy, zaś księga Kw. nr 1949 została zamieszczona niewłaściwie.

Warszawa, dnia 30 listopada 1949 r.

Dyrektor Departamentu Nadzoru Sądowego:

w z. **Maurycy Grudziński**

KOMUNIKAT

w sprawie zezwolenia na umowy angażujące Skarb Państwa.

Do wszystkich władz asygnujących, podległych Ministerstwu Sprawiedliwości.

Ministerstwo Sprawiedliwości przesyła do wiadomości i ścisłego stosowania treść pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 31 października 1949 r. Nr D. IV. 1905/2/49 do Izb Skarbowych.

W myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 16 maja 1946 r. o powołaniu Komisarza Oszczędnościowego budżetu, zawarcie przez władze i urzędy państwowe umów angażujących Skarb Państwa wymagało uprzedniego uzyskania zezwolenia Komisarza Oszczędnościowego, który — w pismach okólnych Ministerstwa Skarbu z dnia 5.VIII 1946 r. Nr D. III. 5805/Insp./46 i z dnia 7.II 1949 r. Nr D. III. 1247/KO/47 — upoważnił do udzielania takich zezwoleń powołanych przez siebie — na podstawie powyższej uchwały Rady Ministrów — kontrolerów budżetowych.

Przepisami ust. 1 art. 23 ustawy skarbowej z dnia 30.III 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 151) kontrolerzy budżetowi ustanowieni zostali czuwającym nad wykonaniem budżetu organem Ministra Skarbu, a przepisy ust. 2 art. 23 tejże ustawy określiły ich podstawowe zadania (zakres obowiązków), do których m. in. należy również obowiązek wstępnego badania projektów — zawieranych przez władze i urzędy państwowe, będące jednostkami budżetu państwowego — umów z punktu widzenia legalności, celowości, oszczędności oraz poprawności formalnej.

Wynika z powyższego, że:

1) władze i urzędy asygnujące są obowiązane do przedstawiania kontrolerom budżetowym projektów zawieranych przez siebie i urzędy podległe umów, angażujących Skarb Państwa, i mogą je zawierać dopiero po uzyskaniu zgody właściwego kontrolera budżetowego; to samo odnosi się również do wystawianych przez władze i urzędy pisemnych zleceń na wykonanie na rachunek Skarbu Państwa dostaw i usług;

2) kontrolerzy budżetowi przy badaniu projektów umów i zleceń mają obowiązek sprawdzania: a) czy władza zawierająca umowę lub udzielająca zlecenia posiada do tego wymagane stosownymi przepisami uprawnienia, b) czy spowodowany umową lub zleceniem wydatek znajduje pokrycie w budżecie i czy — z punktu widzenia potrzeb władzy, na rzecz której zawierana jest umowa z jednej strony, a konieczności zastosowania wobec gospodarki budżetowej tej władzy zasad planowego systemu oszczędzania, z drugiej — jest celowy i oszczędny, a zatem, czy jest potrzebny i uzasadniony pod względem wysokości rozmiarami osiąganych świadczeń i obowiązującymi lub powszechnie stosowanymi w danej miejscowości cenami za takie świadczenia, tudzież c) czy projekt umowy lub zlecenia odpowiada wymogom obowiązujących przepisów prawnych w zakresie dostaw i robót na rzecz Skarbu Państwa i czy zawarcie umowy lub udzielenie zlecenia poprzedzone było — wymaganymi tymi przepisami — wstępnymi czynnościami władzy (tj. czy projekt umowy lub zlecenia zawiera wymagane przepisami załączniki, jak urzędowy kosztorys, analizę cen lub obowiązujący cennik, wycinki prasowe o zamieszczeniu wzmianek przetargowych, protokoły z otwarcia ofert i przebiegu przetargu itd.).

Podając powyższe do wiadomości i stosowania, Ministerstwo Skarbu, wobec powstałych przy sposobności załatwiania konkretnych spraw wątpliwości, wyjaśnia ponadto, że:

a) nie ma podstaw do odmowy udzielania zezwoleń na zawieranie odpowiadających powyższym warunkom umów (np. na najem i dzierżawę nieruchomości na biura, warsztaty, garaże itp., na dzierżawę urządzeń biurowych, warsztatowych itp., na konserwację nieruchomości, ich części składowych oraz urządzeń itd.), angażujących Skarb Państwa na dłuższe od roku okresy, jeżeli spowodowany umową wydatek wypływa z normalnych, uzasadnionych zakresem działania, potrzeb odnośnej władzy oraz powtarza się w każdym okresie budżetowym i będzie stopniowo w tych okresach regulowany;

b) w przypadku uzyskania zgody na zawarcie umowy od swojej władzy zwierzchniej (wyższej instancji), władza zawierająca umowę nie jest zwolniona od obowiązku uzyskania na tę umowę zgody właściwego kontrolera budżetowego.

Powyższe wyjaśnienia Ministerstwo Skarbu przesyła równocześnie do stosowania władzom asygnującym.

Warszawa, dnia 19 listopada 1949 r.

OGŁOSZENIE

o unieważnieniu legitymacji służbowej.

Unieważnia się zagubioną legitymację służbową Nr 582, wystawioną dnia 27 stycznia 1948 r. przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu na nazwisko Tomczyk Jan, woźny Sądu Okręgowego w Gorzowie.

B-96.2/15.
Tłoczono 2000 egzemplarzy.
DRUKARNIA MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI, WARSZAWA, UL. NOWOWIEJSKA 6.
Objętość 2 strony. Papier płaski, druk. sat. 70 g kl. VII. Zam. nr 1058 Oddano do składu 15.XII.1949. Druk ukończono 19.XII.1949.